

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

Βάδιζε πλάι μου....

Δυο χρόνια πέρασαν από τις τελευταίες εκλογές του Συλλόγου ΔΕΠ ΕΜΠ και της ΠΟΣΔΕΠ. Το ΕΜΠ μόλις είχε βγει **νικηφόρα** (αλλά ματωμένο) από τη σκληρή μάχη για την **απόκρουση των διαθεσιμοτήτων-απολύσεων** των μισών υπαλλήλων του. Σε αυτή τη σκληρή **μάχη επιβίωσης** συγκροτήθηκε το μέτωπο των δυνάμεων που υπερασπίστηκε το «κοινό μας σπίτι», μακριά από παλιούς διαχωρισμούς (αν και οι «Λακεδαιμόνιοι» δεν έλειψαν, δυστυχώς...). Την ίδια περίοδο, μια πολιτική αλλαγή που αμφισβητούσε τον μονόδρομο της αέναης λιτότητας που τα μνημόνια εμμονικά επιβάλλουν, **έσπερνε ένα αέρα αισιοδοξίας στην ελληνική κοινωνία.**

Και σήμερα; Σήμερα που δυνάμεις που επαγγέλονταν μια άλλη πορεία για τον τόπο βρίσκονται στο τιμόνι της εφαρμογής των ίδιων συνταγών; **Υπάρχει ελπίδα για τον τόπο;** Είμαστε υποχρεωμένοι να ξεκινήσουμε από αυτό, γιατί η συζήτηση για τις προοπτικές του ελληνικού πανεπιστημίου έχει ως οριακή συνθήκη την πορεία της ελληνικής κοινωνίας.

Οι Πανεπιστημιακοί Δάσκαλοι ΕΜΠ μοιράζονται διαφορετικές εκτιμήσεις και απόψεις για το πώς φτάσαμε ως εδώ και τι πρέπει να γίνει από εδώ και μπρος, όπως κάθε ζωντανός χώρος σκέψης και δράσης, αλλά συμφωνούμε σε **δυο βασικές διαπιστώσεις**, καθοριστικής σημασίας.

Πρώτον, ο δρόμος που μας προτείνουν, όχι μόνο δε συνιστά διέξοδο, αλλά απεναντίας είναι **δρόμος ολοκληρωτικής καταστροφής** των παραγωγικών και πνευματικών δυνάμεων της χώρας. Ας ακούσουμε τους ίδιους τους «σωτήρες». Ο Τόμσεν δηλώνει ότι η χώρα θα επιστρέψει σε προ κρίσης επίπεδα ανεργίας μετά από 20 χρόνια (!). Το ΔΝΤ δηλώνει ότι το δημόσιο χρέος θα βρίσκεται το 2060 στο 270% του ΑΕΠ και ότι ούτε πλεονάσματα του 3,5% για 10 χρόνια δεν επαρκούν για την εξυπηρέτηση του χρέους. Αυτό που εξυφαίνεται συστηματικά για τον τόπο είναι η εφιαλτική προοπτική μιας **μόνιμης κατάστασης παρακμής και επιτροπείας** για την ελληνική κοινωνία. Αυτό **δεν μπορεί να είναι η λύση!** Πρέπει να σταθούμε στα πόδια μας και με πίστη στις δυνάμεις μας να χαράξουμε μια διαφορετική προοπτική. Αλλιώς, θα μας αξίζει ο στίχος του Βάρναλη:

*δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα,
προσμένουμε, ίσως, κάποιο θάμα!*

Δεύτερον, η **έμπρακτη προάσπιση της ζωής μας, ο αγώνας** ενάντια σε μια πολιτική που την αποδιαρθρώνει, **όποιος και αν είναι αυτός που την υλοποιεί,** αποτελεί **όρο επιβίωσης** και καθήκον για την υπεράσπιση της **αξιοπρέπειάς** μας και την εξασφάλιση των ελάχιστων προϋποθέσεων για να κάνουμε σωστά τη δουλειά μας. Ταυτόχρονα, είναι αυτό που κρατά την **ελπίδα, για μια άλλη πορεία της χώρας, ζωντανή και δίνει όραμα,** ειδικά στη νέα γενιά που αντιμετωπίζει ακόμη πιο δύσκολες συνθήκες.

Δε δίνουμε, λοιπόν, μια μάχη οπισθοφυλακών, για την «τιμή των όπλων». Απεναντίας, **ο απεγκλωβισμός από τον πειθαναγκασμό του «δεν υπάρχει άλλη λύση»**, συνιστά το πρώτο μεγάλο βήμα για να βρεθεί μια πραγματική λύση και να αποφύγουμε τον προδιαγεγραμμένο κοινωνικό όλεθρο. **Η πραγματικότητα είναι μαζί μας** και η ελληνική κοινωνία **δε θα μείνει για πολύ ακόμη αποσβολωμένη** από το σοκ στο οποίο την έχουν υποβάλλει.

Οι **θέσεις μας**, είναι γνωστές. Αυτό που αλλάζει είναι το γεγονός ότι γίνονται ακόμη **πιο επίκαιρες**, κατά τη γνώμη μας, στην τρέχουσα συγκυρία:

- Υπερασπιζόμαστε μια **δημόσια και δωρεάν ανώτατη εκπαίδευση, υψηλού επιπέδου** και πρωτοπόρα σε ιδέες και αξίες, σύμμαχο της ελληνικής κοινωνίας στις δύσκολες στιγμές που περνά και εφιαλτήριο για την υπέρβαση της κρίσης. Τα σημερινά επίπεδα (υπο)χρηματοδότησης τη μετατρέπουν σε **παρία** του διεθνούς επιστημονικού γίγνεσθαι και την ωθούν να γίνει, ακόμη περισσότερο, **αντικείμενο εμπορευματοποίησης**.
- Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα του πανεπιστημιακού σε **αξιοπρεπή αμοιβή**, ώστε να μπορεί **απερίσπαστος** να αφοσιωθεί στα καθήκοντά του. Δεν αποδεχόμαστε μια ζωή **«γυρολόγου»**- που θα τσιμπολογά πρόσθετα έσοδα, από δω κι από κει, για να επιβιώσει. Να σταματήσει άμεσα ο εμπαιγμός και να υλοποιηθούν άμεσα οι αποφάσεις του ΣΤΕ για τους μισθούς των πανεπιστημιακών.
- Υπερασπιζόμαστε τη **δημοκρατία** στα πανεπιστήμια και την ουσιαστική **αυτοτέλειά** τους. Να καταργηθούν οι νόμοι Διαμαντοπούλου- Αρβανιτόπουλου, που εισήγαγαν (πρώτοι αυτοί!) την **επιτροπεία** των ελληνικών πανεπιστημίων από τους ξένους και την **αυταρχική** διοίκηση. Τα πανεπιστήμια της κρίσης είναι πυριτιδαποθήκες προβλημάτων και το τελευταίο που χρειάζονται είναι η «ελέω θεού» διοίκηση από «σατραπίσκους».

Οι Πανεπιστημιακοί Δάσκαλοι ΕΜΠ ήμασταν παρόντες σε όλες τις κρίσιμες μάχες, και στις μικρές και στις μεγάλες, με σταθερή παρουσία και καθαρές θέσεις, με επιχειρηματολογημένη άποψη για τα τεκταινόμενα και μέσα στο ΕΜΠ και γενικότερα στα πανεπιστήμια. Αντιδράσαμε με όλη τη δύναμή μας στη **μισθολογική κατρακύλα** («Οι μνημονιακές “υποχρεώσεις” της κυβέρνησης βλάπτουν σοβαρά (και) τα μέλη ΔΕΠ!») και στις αναξιοπρεπείς συντάξεις («Ο θάνατος του πανεπιστημιακού...»). Αποκαλύψαμε τη **ριζική μετάλλαξη** που εγκυμονεί για τα πανεπιστήμια η ανάθεση αυτοδύναμης διδασκαλίας με το κομμάτι και 300€ το μήνα («Μια καθόλου ακίνδυνη κίνηση “βοήθειας” των πανεπιστημίων»). Παλέψαμε για την **ανατροπή** της απαράδεκτης κατάστασης ο απόφοιτος του ΕΜΠ να χρειάζεται 6-9 χρόνια για να αποκτήσει επαγγελματικό πτυχίο. Αρνηθήκαμε το **δόλωμα των αμειβόμενων μεταπτυχιακών** («Νομοσχέδιο για τα μεταπτυχιακά: “καταπίνοντες την κάμηλον...”»), και για λόγους αρχής και επειδή θα χρησιμοποιούνταν για την περαιτέρω συρρίκνωση του μισθού, με το επιχείρημα «εσείς τα παίρνετε από παντού». Υπερασπιστήκαμε το ΕΜΠ στη μάχη του με το Υπουργείο Παιδείας **στο θέμα της χρηματοδότησης** («Εκεί που μας χρωστούσαν...»). Αναλάβαμε πρωτοβουλίες στο πλαίσιο του Συλλόγου, όσον αφορά στις προσφυγές για τη **δικαστική διεκδίκηση της αναπλήρωσης των μισθολογικών απωλειών** και την **επιστροφή των ασφαλιστικών εισφορών της «ειδικής προσαύξησης»** κλπ.

Ο Σύλλογος ΔΕΠ ΕΜΠ δραστηριοποιήθηκε σε ένα βαθμό, αλλά έκανε λίγα πράγματα με κριτήριο το τι **θα έπρεπε να είχε κάνει**. Εκείνο που, κυρίως, έλειψε είναι **η συλλογική συζήτηση και η μαζική, αποφασιστική δράση**. Δεν βγάζουμε την ουρά μας έξω από τις ευθύνες γι αυτό, ούτε προσποιούμαστε τους ανεπηρεάστους από τις χαμηλές πτήσεις των καιρών. Όμως, οι ευθύνες εκείνων που κατέβασαν παράταξη στο Σύλλογο, διεκδικήσαν και πήραν την ψήφο αρκετών συναδέλφων και μετά ...εξατμίστηκαν (κυριολεκτικά) είναι μεγάλες. Κατέβηκαν μόνο για να αδρανοποιήσουν το Σύλλογο; Τόση υποτίμηση, ακόμη και αυτών που τους ψήφισαν;

Θα χρειαστούμε το Σύλλογο. Ας πάρουμε ένα παράδειγμα: ως γνωστόν, οι αμοιβές των πανεπιστημιακών στη χώρα μας, μετά το συντριπτικό χτύπημα των τελευταίων ετών κατά 40%, είναι από τις χαμηλότερες στην Ευρώπη. Όμως, ένας από τους δείκτες του ΟΟΣΑ για την Παιδεία είναι **να συγκρίνονται οι αμοιβές αυτές με το μέσο μισθό**. Με τη συνεχή καταβράθρωση των μισθών, οι πανεπιστημιακοί στην Ελλάδα θα εμφανίζονται λίαν συντόμως ως ... οι πιο καλοπληρωμένοι πανεπιστημιακοί στον κόσμο! Σημειωτέον, ο νέος Υπουργός Παιδείας έχει ανακοινώσει ότι θα ακολουθήσει ως **κόρη οφθαλμού τις προτάσεις του ΟΟΣΑ για την Παιδεία**. Όπερ σημαίνει... «έρχεται βροχή, έρχεται μπόρα...». Και δεν υπάρχει ασφαλές προσωπικό καταφύγιο, για κανέναν. Θα πρέπει να ξανα-ανακαλύψουμε το Σύλλογο, να **πετάξουμε τη σκουριά πάνω από τη συλλογική δράση**.

Χρειαζόμαστε **μια άλλη ΠΟΣΔΕΠ**. Η σημερινή πλειοψηφία της σπατάλησε όλες της τις δυνάμεις για την πλήρη επαναφορά του «Ιερού Δισκοπότηρου» των νόμων Διαμαντοπούλου- Αρβανιτόπουλου, όταν δεν πίεζε για **πιστή εφαρμογή των μνημονιακών επιταγών** ή δεν προωθούσε προκλητικά τα πολύ **στενά συμφέροντα** εκείνου του τμήματος των μελών ΔΕΠ που χρησιμοποιούν τον τίτλο του καθηγητή για αχαλίνωτη επαγγελματική δραστηριότητα. Φέρει σημαντική ευθύνη για την εξαιρετικά δύσκολη θέση που βρίσκεται σήμερα ο κλάδος. Η **Συνάντηση Πανεπιστημιακών Δασκάλων πάλεψε για τον αναπροσανατολισμό της δράσης της ΠΟΣΔΕΠ**, αλλά ο λόγος της συνάντησε «ώτα μη ακουόντων». Μια **νέα πορεία της ΠΟΣΔΕΠ**, με ριζική ανατροπή των σημερινών συσχετισμών είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία.

Καλούμε, λοιπόν, κάθε συνάδελφο **να συμμετέχει** στις εκλογές του Συλλόγου και στις εκλογές για την ΠΟΣΔΕΠ, για να ενισχύσει το κοινό μήνυμα **«είμαστε εδώ!»**. Ζητάμε, ως Πανεπιστημιακοί Δάσκαλοι ΕΜΠ, ανοιχτά και θαρρετά, τη **στήριξή** σας σε αυτές τις εκλογές, μα περισσότερο απ' όλα, **αποζητούμε την κοινή δράση μετά τις εκλογές**. Γιατί, όπως λέει και ο Καμύ:

«...Μη βαδίζεις μπροστά μου γιατί μπορεί να μην σε ακολουθήσω. Μη βαδίζεις πίσω μου γιατί μπορεί να μη σε οδηγήσω. Βάδιζε πλάι μου και γίνε ο σύντροφός μου...»

01.02.2017